

Estudiants a la política

DIRECTOR
Antoni Reig

SOTSDIRECTORA
Pepa Badell
(Producció, maquetació i nous formats)

SOTSDIRECTORA
Elvira Altés (Edició)

CONSELL EDITORIAL
Marta Corcoy, Miquel Àngel Linares,
Manuel López, Xavier Mas de Xaxàs,
Antoni Merino, Fernando Sabés,
Jaume Soriano, Toni Castel

DISSENY ORIGINAL
Pepa Badell

SECRETARIA DE REDACCIÓ
Marta Cabellos

REDACCIÓ
Sílvia Alarcón, Laura Bachs, Marina Caubet,
Marta Delcor, Gemma Domínguez,
Alejandro Lopez, Arnau Margenet, Laura
Mas, Laura Monedero, Ada Mullol, Ricard
Nolla, Laia Nonell, Marc Pastor, Mireia Pla,
Sergio Romero, Mònica Rovira, Zaida Sánchez

FOTOGRAFIA
Laura Monedero, Laura Bachs,
Anna Baeza, Mònica Rovira

MAQUETACIÓ
Sergio Romero, Maialen Escribano

EDICIÓ
Arnau Margenet, Marta Delcor

FOTO PORTADA: Laura Monedero

ADREÇA
Facultat de Ciències de la Comunicació,
Universitat Autònoma de Barcelona
(UAB), Edifici I, Aula I2-117,
08193 Bellaterra (Barcelona)
TELÈFON 935813288
FAX 935812005

EDITA
Facultat de Ciències de la Comunicació, UAB
PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ: Gratesa

Política i Universitat

A la nostra societat, tal com la reflecteixen els mitjans de comunicació, hi ha una important presència i protagonisme de la política. En els informatius, les notícies relacionades amb la vida política ocupen un espai destacat, i a les converses habituals de la gent apareixen de tant en tant els temes polítics.

➤ **Antoni Reig**
Director

Les transformacions socials de les últimes dècades han anat accentuant una clara derivació de la narració política, cada vegada més, convertida en espectacle. Aquesta evolució ha estat afavorida per determinats partits que, sobretot quan són a l'oposició, tensen la corda i desenvolupen una dialèctica agressiva que crida l'atenció de la ciutadania i porta a determinats sectors a una certa crispació.

Els freqüents casos de corrupció que salten a l'actualitat, procedents de diversos partits, tant d'esquerra com de dreta, han contribuït a un cert descrèdit de la política i, especialment, del que s'anomena la classe política, els professionals de la política. Molta gent diu convençuda, allò de *tots són iguals*. El creixement de l'abstenció és una tendència general al món occidental, però quan hi ha crisi, quan els temes cremen, quan els problemes estrenyen, la gent va a les urnes, la participació augmenta.

A la Universitat es formen les personalitats polítiques del futur que, en la majoria dels casos, no contempen la política com una feina més, com un camí cap a una posició benestant, sinó com una vocació en el sentit noble de participació a la vida de la comunitat que es vol representar. En aquest número hem parlat amb alguns d'ells i elles per tal que ens ofereixin la seva visió. Des d'opcions diferents expliquen els seus plantejaments i com compaginen estudis i activitat política.

➤ **A la Universitat es formen els polítics del futur, la majoria dels quals no contempen la política com una feina més**

FE D'ERRADES

En el número anterior de la revista, a la pàgina 25, el peu de la fotografia deia que la persona que apareixia parlant era Carolina Gala, quan es tractava de Pilar López, investigadora del CSIC, que va fer la laudatio de la doctora Yzuel. Demanem disculpes per aquesta equivocació.

↘ Fer
POLÍTICA
 no està
 renyit amb
 estudiar a la
 Universitat,
 tot i que
 no sempre
 resulta fàcil
 compaginar
 les dues
 activitats

↘ **4**

LAURA MONEDERO

↘ Els
 experiments
 amb animals
 vius, són una
 necessitat?
 Són utilitzats
 per a la
DOCÈNCIA
 i la recerca

↘ **20**

LAURA MONEDERO

↘ En els
 últims anys i a
 gran velocitat,
 les **XARXES**
SOCIALS
 han entrat a
 formar part de
 la nostra vida,
 són alguna
 cosa més que
 una moda

↘ **13**

LAURA MONEDERO

↘ La
 Biblioteca de
 la Facultat
 de Ciències
 Socials és un
 refugi pels i
 les estudiants
 de costums
 noctàmbuls,
 habituals de
L'ESTUDI
DE NIT

↘ **28**

ARNAU MARGENET I RICARD NOLLA

EDITORIAL: Ser estudiant i fer política

2

OPINIÓ: La participació política com a complement de la formació acadèmica

10

ENTREVISTA: L'escriptora i professora Carme Riera parla del seu últim llibre

17

CRÒNICA: La colònia universitària mallorquina es mobilitza

27

PERFIL: Raquel Andrés ha publicat 'Los ángeles no tienen Facebook'

31

A la Universitat hi ha joves amb dedicacions molt diferents, com la música o l'esport. Encara que no es relaciona tant amb el jovent, també hi ha un grup que es dedica amb gran vocació a la política.

FOTO: LAURA MONEDERO

Diuen que la joventut
és una generació egoista,
sense valors i individualista,
però si mirem qui compona
les organitzacions del nostre
país podem observar
que un gruix important
el formen, precisament, joves.
Les joventuts polítiques,
per exemple, demostren
dia a dia que sí que hi ha
estudiants que dediquen
el seu temps lliure
a treballar per a una societat
millor, anant més enllà
de l'interès propi.

Universitat i política, es poden compaginar?

Deixant de banda la ideologia que els ha portat a militar sota unes sigles polítiques concretes, els joves entrevistats tenen molts punts en comú: són estudiants de l'Autònoma, estan implicats en les joventuts de partits polítics, participen en altres organitzacions, creuen que la política és una via per millorar la societat i neguen que la joventut estigui despolititzada.

L'inici de l'activisme

En Joan Alginet, de 22 anys, és llicenciat en Ciències Polítiques i de l'Administració i estudiant de Màster en Lideratge per a la Gestió Política. Comenta que milita a les Joventuts Socialistes de Catalunya (JSC) des dels 16 anys. Es va implicar en política perquè diu que creu en un món millor, més just, on el

poder real l'ha d'exercir la ciutadania, i perquè estima Catalunya, el seu poble i la seva terra. "Tota persona que estimi les seves arrels i cregui en la seva gent sent la necessitat de treballar pel futur", afirma Alginet.

L'Andreu Criquet té 24 anys, estudia Ciències Polítiques i fa vuit anys es va fer militant de les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (JERC). Explica que va ser per la influència del seu pare, un home amb una forta convicció d'esquerres i també perquè va estudiar en una escola i un institut amb un caràcter marcadament catalanista.

L'Èric Berga, de 25 anys, està finalitzant la carrera de Dret. És militant de Solidaritat per la Independència (SI) des de la seva creació, el juliol de l'any passat. Comenta que va voler implicar-se en política arran de la sentència

del Tribunal Constitucional i la Manifestació del 10 de juliol en resposta a les retallades de l'Estatut fetes des del Tribunal Constitucional.

L'Olga Villa, de 20 anys i estudiant de Periodisme, tot just fa unes setmanes que s'ha fet militant de la JSC, i ha tancat l'lista de les municipals com a número 25. La decisió la va prendre quan, parlant amb gent de la seva ciutat afiliada al partit, va veure que participant podia incidir i treballar per a la ciutat.

Militància i estudis

Joan Alginet comenta que compaginar militància activa i formació no sempre és fàcil, però creu que és necessari saber combinar l'acció amb la formació. "El primer per a mi en aquests moments és

✎ Joan Alginet:
"Tota persona que estimi
les seves arrels i cregui en
la seva gent, sent la necessitat
de **treballar pel futur**"

✎ Albert Gaspà: "Saben
què passa en una reunió
però no saben **l'olor que fa**",
referint-se als i a les estudiants
que no participen de cap
organització política

✎ A la Facultat de Ciències
Polítiques és on hi ha
més **PARTICIPACIÓ**.

la meua formació. Ara toca aprendre, tot i que sense la pràctica no tindrem la visió completa del que representa governar i gestionar els recursos de la gent", comenta. En Gerard Domínguez, estudiant també de Ciències Polítiques, explica les facilitats que li comporta el fet d'estudiar a la UAB, ja que va a classes al matí i les reunions són, majoritàriament, a la tarda. Tot i que durant els períodes d'eleccions les hores de dedicació es multipliquen, en la normalitat pot compaginar les classes amb la participació política. I la situació es complica si s'ha de compaginar l'activitat política, els estudis i una feina

que permeti sobreviure, com és el cas de l'Éric Berga.

A mesura que creix la implicació en el partit i s'assumeixen responsabilitats resulta més difícil compaginar les classes amb les obligacions del càrrec. És el cas d'en Gerard Gómez del Moral, que el mes de març va ser escollit portaveu nacional de les JERC. Reconeix que li resulta complicat de compaginar i que ha optat per fer l'avaluació final. Com ell, en Rubén López Zúñiga posa en segon pla la Universitat. És primer secretari de les JSC Mollet i conseller comarcal. Porta cinc anys estudiant la carrera de Biologia, i comenta que no

és capaç de combinar els estudis amb la política. "Només faig política; fa dos mesos que no vaig a classe". ***

El futur professional

Malgrat que, en la majoria de casos, els compromisos polítics passen per davant de la carrera, són pocs els que veuen dins del partit un futur professional i, per contra, esperen tenir una feina vinculada amb la carrera que estan estudiant. L'Andreu Criquet espera crear una empresa pròpia, però reconeix que no li importaria ocupar un càrrec. En Joan Alginet comenta que no veu

➡ L'Albert Gaspà fa una pausa durant l'estudi per respondre a un correu del **PARTIT** del que forma part.

un futur professional en la política, i que només s'hi veu de forma temporal: "No crec en la professionalització de la política. La política és vocació, i com a vocació no ha d'esdevenir ofici".

En Jonatan Márquez, de 23 anys i estudiant de Ciències Polítiques, va entrar a les JSC el 2004 i al PSC dos anys més tard. També creu que mai farà de la política la seva professió i que si algun dia s'hi dedica serà com en el cas d'en Joan, de forma temporal. En canvi, l'Eloi Cortés, militant de les JSC, comenta que va començar molt il·lusionat, però que sovint no n'acaba d'estar convençut.

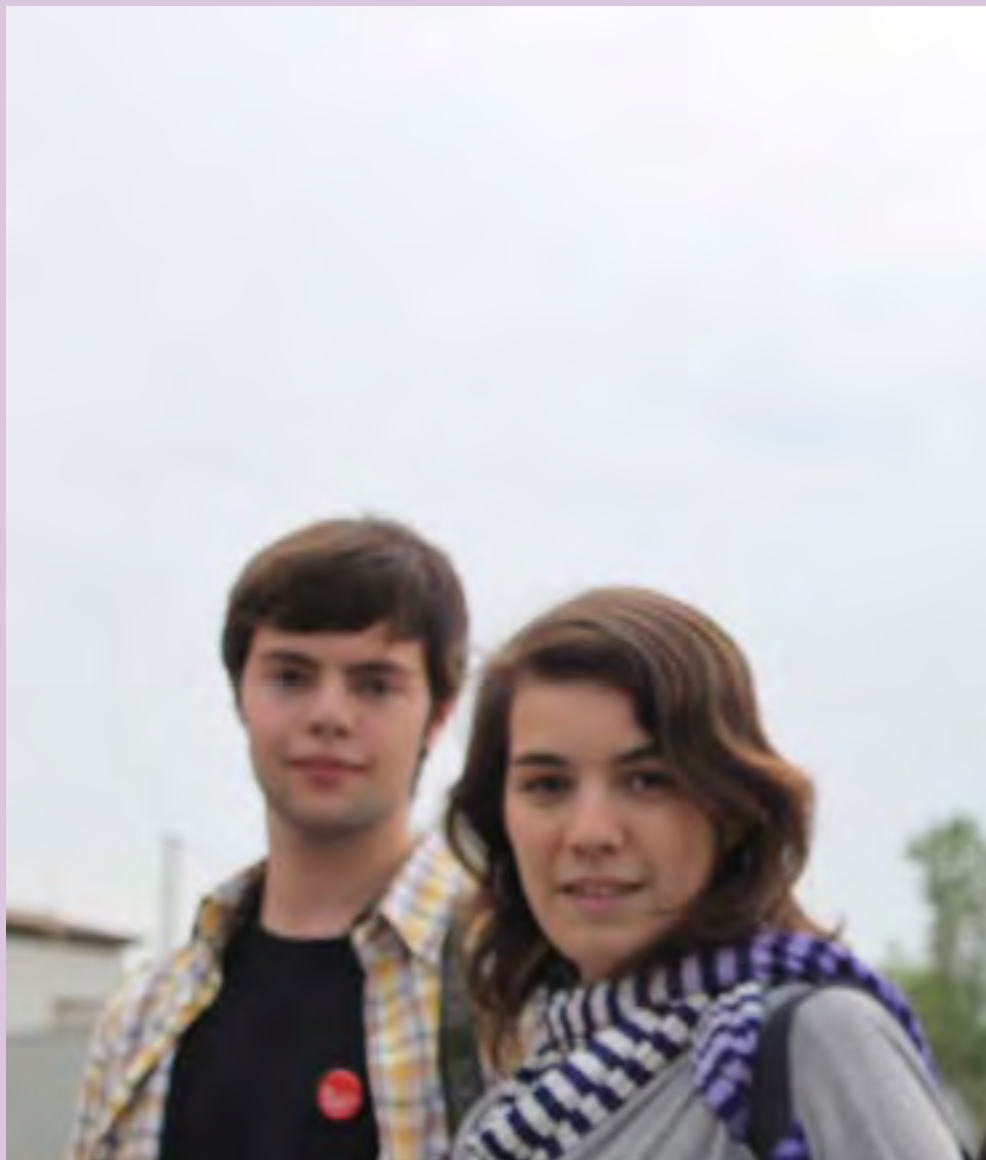
Els i les estudiants de Ciències Polítiques troben en la participació política un complement per a la seva formació, ja que posen en pràctica allò que estudien a les aules. "Militar t'ajuda a conèixer com funcionen les estructures internes del partit, els jocs de poder, tant a nivell local com nacional o estatal", comenta Jonatan Márquez.

Albert Gaspà, estudiant de Ciències Polítiques i militant de les JERC, creu que és una via de formació molt important. "Saben què passa en una reunió però no saben l'olor que fa", comenta referint-se als i a les

estudiants que no participen de cap organització política. D'altra banda, en Joan Alginet afirma que la militància aporta, sobretot, compromís amb uns valors i una ideologia compartida amb molta gent. En la mateixa línia, en Gerard Gómez creu que és una gran escola de formació a nivell personal i ideològic. L'Olga Villa, en canvi, creu que fa l'exercici invers. Que allò que ha après a les aules de la Facultat de Ciències de la Comunicació li és útil en la seva militància, sobretot a l'hora de preparar actes, redactar notes de premsa o ocupar-se de la realització de vídeos dels esdeveniments que fan.

La participació del jovent en política o la Universitat com a espai de discussió són els eixos d'un debat força important. Per això, quatre joves estudiants i partíceps en política s'han reunit per donar el seu punt de vista. Tots ells formen part de joventuts polítiques i d'un col·lectiu dintre de la Universitat. L'objectiu comú de tots ells és aconseguir una major implicació dels joves en els afers socials.

➡ Estudiants que compaginen els seus estudis amb la **POLÍTICA**.

L'opinió dels activistes

La Júlia Mas estudia Sociologia i participa a les Joventuts d'Esquerra Verda (JEV). L'Eloi Cortés forma Part de les Joventuts Socialistes de Catalunya (JSC) i estudia Ciències Polítiques. L'Oriol Ges estudia Economia i participa activament a Solidaritat Catalana (SI). Per últim, l'Andreu Criquet estudia Ciències Polítiques i milita a les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (JERC).

Els quatre estudiants creuen que no és cert que els joves estiguin despolitit-

zats. Segons han dit, el problema no es troba en que els joves no participin en la societat, sinó que senten desafecció per l'estructura de partits.

Actius, però sense partit

Tot i que no s'afilien sota cap sigla política, són igualment actius. Aquests joves participen des d'altres tipus de col·lectius, com casals, esplais, ONG, associacions de veïns, plataformes,

entre d'altres, que també són un espai d'interacció política, tot i que de manera més indirecta.

Segons la Júlia, la UAB està canviant aquesta situació de despolitització, tot i que encara falta molt per millorar el clima. La jove estudiant creu que una millor difusió de les activitats organitzades pels col·lectius de la Universitat faria augmentar-ne la participació i ajudaria a crear debat i sinergies constructives entre l'alumnat. Tot i això, l'Andreu

creu que la Universitat és un espai complicat per crear un ambient polític permanent, ja que l'estada es limita als quatre o cinc anys d'estudis. Una altra de les opinions que comparteixen és que la Universitat ha de ser un lloc de debat, però no només polític, sinó també cultural, social, econòmic i científic, entre d'altres. Defensen que, al tractar-se d'un lloc de formació, és important que els estudiants tinguin un espai on compartir visions del món i així ampliar i contraposar els seus coneixements. A més, també coincideixen que l'opinió dels joves és molt important a l'hora de prendre decisions en qualsevol àmbit,

i per això donen molta importància al fet que hi hagi col·lectius disposats a escoltar la seva opinió.

Espai per a debat

L'Oriol està totalment d'acord que la Universitat ha de ser un espai de debat i interacció política perquè és el lloc de formació de molts dirigents actuals. Per la seva banda, la Júlia afirma que és mentida que no hi hagi debat. Segons ella, en el moment que pugen els preus del servei públic o es crea una xarxa d'intercanvi de llibres ja hi ha política dintre la Universitat. No

només això, sinó que també es crea debat, discussió i diferents punts de vista. Referent a això, la Júlia demana que a la Universitat tothom es pugui expressar lliurement i que es respectin els actes més enllà de la ideologia de cada persona. Segons ha dit: "Ha de venir a parlar qui vulgui encara que no et vingui de gust escoltar. Boicotejar és un error".

➡ **Sílvia Alarcón**
Gemma Domínguez
Ada Mulla
Laia Monell

**ARA ÉS EL
MOMENT
D'APRENDRE
LLENGÜES!**

**MATRÍCULA
OBERTA!**

**Cursos d'anglès, francès,
alemany, italià i japonès**

**Espanyol i català
per a estrangers**

Servei de Llengües

UAB Idiomes

www.uab.cat/uab-idiomes

La participació política, complement de la formació acadèmica

Si en el període de formació personal com estudiant universitari has conviscut activament amb el PORE, PSUC, PSAN, Banderes, Focs, Felipes, Convergències Socialistes, Assemblea de Catalunya, fins i tot amb el FRELIQUI, seria un despropòsit manifestar que no és bona ni apropiada la participació en política dels i les estudiants universitaris. És ben cert que l'activitat política pot minvar les possibilitats d'obtenir un expedient acadèmic brillantíssim, però durant els anys que he seguit o interactuat, per diferents motius, amb grups d'estudiants proactius en política, la proporció de bons i mals expedients acadèmics crec que no era molt esbiaixada respecte d'aquells que no participaven en activitats polítiques.

Penso que el pas per la Universitat ha de permetre a l'alumne adquirir una formació acadèmica d'alt nivell, però també li ha de permetre obrir la seva capacitat d'interaccionar amb la societat que l'envolta i amb les problemàtiques socials, no sempre vinculades només al món acadèmic. Una bona manera de fer-ho és la implicació en organitzacions polítiques que, per altra banda, pot oferir a l'estudiant un altre nivell de formació.

Es podria pensar que per a aquestes tasques ja existeixen les facultats de Ciències Polítiques, però si tota la pedrera política sorgís d'aquests centres, el panorama polític seria monocord i es perdria el so simfònic de polítics i agents socials de diferent formació i origen social.

Dit això, crec per altra banda que la participació en organitzacions polítiques a la Universitat no ha de ser una plataforma cap als aparells dels partits i, d'aquí, a l'estrellat. Crec més aviat que aquesta participació ha de ser un complement formatiu, però sense oblidar que el vertader objectiu dels estudiants és adquirir uns coneixements i unes habilitats que el facin esdevenir un professional capaç de retornar a la societat allò que la societat li ha donat prèviament, per poder obtenir la seva graduació acadèmica. Sempre he pensat que els millors polítics són aquells professionals (historiadors, metgesses, biòlegs, lletrades, etc.) capaços d'entrar i sortir de la política sempre que han volgut i sempre com una aportació més a la societat. Tinc la impressió que aquests polítics, bons professionals que actuen de polítics en *comissió de servei*, són més propers als administrats. En canvi, els professionals de la política o els polítics professionals sorgits d'una cadena de muntatge de polítics sincronitzats, crec que tenen un grau de responsabilitat important en l'allunyament entre la política i la societat, ja que el seu punt de partida ja és llunyà.

Per tant, penso que és bona la formació complementària que ofereixen les organitzacions polítiques universitàries, en tant que aquesta formi part de les *assignatures de lliure elecció* i no una formació troncal.

LAURA MONEDERO

➤ **Manel Sabès**
Unitat de Biofísica
Departament de Bioquímica
i Biologia Molecular
Facultat de Medicina

➤ **Els polítics professionals
tenen un grau de
responsabilitat important
en l'allunyament entre
la política i la societat**

"Hem de ser sensibles als problemes de desigualtat"

➤ **MARÍA J. YZUEL**
Premi UAB per la lluita en la defensa dels drets de les dones

LAURA MONEDERO

Què suposa aquest reconeixement?

El vaig apreciar moltíssim i em va emocionar per les dues vessants que contempla: premia la defensa que he fet dels drets de les dones i també la meua trajectòria acadèmica a la UAB.

Com va començar la seva lluita per la defensa dels drets de les dones?

La primera oportunitat que vaig tenir per fer-ho va ser quan la Societat Espanyola de Física va crear el Grup de Dones en Física, i des d'allà vaig començar a veure què estava passant.

Va ser la primera dona en obtenir una plaça com a professora agregada a una àrea de física. Com ho interpreta 40 anys després?

En aquells temps, estudiar Física no era el més adequat per a una dona. No obstant, no vaig trobar dificultats. El més important és poder estudiar el que a cadascú li agrada, independentment de si la carrera és més d'homes o de dones.

Ha canviat molt el paper de la dona científica en les últimes quatre dècades?

Hi ha hagut un canvi a favor. Però el canvi és petit en el dia a dia. A partir de les agrupacions, com el Grup de Dones en Física, el que s'intenta és que el treball de les dones sigui més visible. Cal mostrar-ho, perquè les dones han fet molta feina i molt ben feta.

Quina creu que és la situació, avui dia, de les dones que fan carrera com a investigadores?

Veig una tendència a normalitzar-se, per això estic a favor de prendre mesures positives. Si no es fan, la regularització és més lenta.

Quines eines ha utilitzat per lluitar en favor de la igualtat de les dones?

N'hi ha moltes, tot i que no es posen en pràctica. Per exemple, en el *Congrés de l'Associació Internacional de Física Pura i Aplicada*, del 2002, s'exigia un tant per cent de dones entre els convidats.

Què podem fer per aconseguir aquesta igualtat?

Hem de ser sensibles als problemes de desigualtat que podem veure al nostre voltant, identificar-los i intentar combatre'ls. A nivell de política universitària, s'hauria d'intentar incrementar els ajuts per les dones. Ara, legalment existeixen, però cal eliminar dificultats.

➤ **Zaida Sánchez**

LAURA MONEDERO

Xarxes socials: més que una moda

Els entorns socials en línia són més que un entreteniment. Des de la Universitat es creen xarxes i s'estudia el fenomen. I per descomptat, tots els col·lectius en treuen partit.

Avui dia és molt habitual veure estudiants i docents connectats a Internet arreu del campus amb el seu ordinador portàtil o telèfon mòbil. Des de fa pocs anys, la interacció a través de xarxes socials ocupa gran part del nostre temps a la xarxa, ja que aglutinen moltes activitats (missatgeria, forums, difusió de continguts, etc.). Però a més de treure'n profit com a usuaris, a les facultats també hi ha professorat i alumnat que aporten el seu coneixement al desenvolupament de nous punts de trobada en línia.

S'utilitzen les xarxes socials més populars com Facebook o Twitter, però també s'en creen de noves.

Connectant amb plataformes pròpies

És l'exemple de la xarxa d'estudiants Patatabrava. La seva web recorda a Facebook, xarxa que va aparèixer un parell d'anys més tard. "Ens fa gràcia pensar que, en el fons, vam tenir la mateixa idea tres anys abans", comenta l'Andreu Caritg, un dels

LAURA MONEDERO

➤ Pepa Badell: “Volem que els redactors de la ‘Campus’ practiquin el **periodisme a les xarxes socials**”

➤ Des de fa pocs anys, la **interacció** a través de xarxes socials ocupa gran part del nostre temps a internet

➤ Un estudiant navega a internet amb el seu **IPAD** a la Plaça Cívica.

fundadors. Davant l'èxit de Facebook –que ha aglutinat molts espais d'inter-net–, Patatabrava té més clar que mai el seu paper. “Hem decidit ser més universitaris que ningú, apostant per crear espais on et puguis comunicar i compartir coses amb la gent de la teva classe, independentment que a Facebook hi tinguis també la resta dels teus amics”, apunta l'Andreu. La idea els ha funcionat tan bé que el web ja és present a totes les universitats de l'Estat espanyol.

Com a centre de recerca, estudiants i professors sumen esforços per crear xarxes de caire científic. I és que les bondats de les xarxes socials també són aprofitables en aquests àmbits. És el cas del Grup de Fractalitats en Investigació Crítica del Departament de Psicologia de la UAB, que ha posat

en marxa el projecte anomenat Generatech (www.generatech.org).

Aquest projecte especialitzat en qüestions de gènere pretén la col·laboració *online* entre persones, entitats socials i col·lectius que possibilitin la lliure circulació de coneixements, experiències i tècniques sobre les relacions de gènere, la tecnologia i la cultura audiovisual. Generatech és la primera xarxa social que tracta temes de discriminació de gènere a Catalunya. Tot i que només porta uns mesos oberta, ja ha rebut més d'un miler de visites, una xifra considerable tenint en compte l'especificitat del tema.

Més enllà de les xarxes socials de creació pròpia, els diferents col·lectius aprofiten aquests recursos més coneguts per tal de desenvolupar millor la seva tasca. I és que les xarxes socials

no són només qüestió d'entreteniment o d'amistat.

La comunicació dels col·lectius canvia

Cada dia més organitzacions són presents a les diferents xarxes com Facebook, Tuenti o Twitter. L'èxit en aquests entorns és la interacció amb els usuaris. És el que ha experimentat la pàgina de Facebook, Infouab. En aquesta pàgina, qualsevol usuari, sigui alumne o no de la UAB, pot fer consultes generals sobre els estudis i els serveis de la Universitat. Entre les preguntes podem veure molts usuaris estrangers que consideren l'Autònoma com una opció per a cursar uns estudis; això ens dóna una idea del potencial d'una plataforma accessible arreu del món.

LAURA MONEDERO

➤ Les **associacions** d'estudiants també es beneficien del poder d'internet per implicar els estudiants en el seu projecte

➤ Generatèch és la primera xarxa social que tracta temes de **discriminació de gènere** a Catalunya

LAURA MONEDERO

➤ Captura de la xarxa sobre temes de gènere **GENERATECH**.

➤ La 'Campus', també a la xarxa

La nostra revista s'adapta als canvis del periodisme. "Volem que els i les estudiants de la *Campus* practiquin el periodisme a les xarxes socials. Ara mateix és un recurs periodístic bàsic que han d'adquirir", apunta Pepa Badell, sotsdirectora i responsable de nous formats. A través de Facebook, Twitter i altres xarxes oferim continguts que complementen la versió impresa i que aprofiten els recursos multimèdia de la xarxa. Pots seguir-nos a: Facebook www.facebook.com/RevCampusUAB, Twitter (@RevCampusUAB) i Picasa (Galeria El Campus de l'Autònoma), i també al blog <http://blogs.uab.cat/revistacampus>.

Les associacions d'estudiants també es beneficien d'internet per implicar els estudiants en el seu projecte, de vegades per mitjà de sistemes que no suposen necessàriament l'ús de xarxes socials. "Si bé intentem fer una assemblea una vegada al mes, la majoria de temes ja s'han discutit mitjançant la llista de correu", indica un dels representants de l'Assemblea de Tercer Cicle, que valora la gran flexibilitat que afavoreix el correu electrònic per fer debat. Davant d'això, les xarxes ofereixen un món de possibilitats a les organitzacions. "Les xarxes socials faciliten intercanvi d'informació d'una manera ràpida, barata i eficaç, degut a que la persona en qüestió és capaç d'anar seguint les nostres passes només observant les noves notificacions de la xarxa", afir-

ma Javier Abad Garcia, representant de l'associació Estudiants UAB. L'ús d'aquestes xarxes els ajuda a crear debat, informar de conferències i xerrades, compartir notícies interessants, promoure la reflexió i l'actuació i, per descomptat, publicitar-se i donar veu al seu projecte. "Les xarxes socials suposen un altaveu molt important. Des d'un bon inici ja vam implementar l'ús d'aquestes eines i vam triomfar amb el nostre primer acte, on vam portar a Alfons López Tena i a Joan Laporta", diu l'Èric Berga Gilabert, representant del Col·lectiu d'Estudiants Independentistes.

➤ **Alejandro López**
Laura Monedero
Sergio Romero

ARXIU VEUS DEL SAHARA

L' emotiu testimoni del poble saharauí

Crònica

Laura Mas
Marc Pastor

El passat dimecres 30 de març, gairebé un centenar de persones es va reunir a la sala d'actes del Museu d'Arts Santa Mònica, on va tenir lloc la presentació del llibre *Veus del Sàhara*, de Gerard Peris, John Herranz i Marta Palau. Aquest relat és fruit d'un treball intens en què, durant 51 dies al Sàhara, els autors van entrevistar els refugiats dels campaments de Tinduf. El resultat és un llibre que recull l'impactant testimoni de tretze saharauis que se sinceren, despullant els seus sentiments davant dels autors.

El llibre pretén ser una crida per la llibertat dels saharauis i tracta la problemàtica que porta vivint el poble des de fa 35 anys. "El poble saharauí és nòmada i, per tant, la seva tradició és oral i no havia estat mai escrita", va afirmar el professor d'Història de la UAB, Josep

Maria Figueres. Es tracta, doncs, del primer cop que es recull l'opinió i les vivències de testimonis saharauis. Per aquest motiu, *Veus del Sàhara* és un llibre de vital importància per a la conservació de la memòria històrica del poble saharauí.

Els autors del llibre van explicar que la idea d'escriure'l va sorgir a partir d'un viatge al Sàhara. Per aquest motiu, va ser necessari fer un segon viatge amb la intenció de recollir les mirades del poble saharauí i traslladar la seva veu al paper, perquè romangui immutable i es pugui donar a conèixer a un públic més ampli.

Tots tres van coincidir en què els dos valors que van tenir més presents durant l'experiència a Tinduf van ser l'empatia i la tolerància. L'acte va finalitzar amb la projecció d'una introducció al documental dirigit per John Herranz, *Sukut, La memòria del silenci*, en què els saharauis expliquen les seves commovedores vivències.

➤ **"El poble saharauí és nòmada i, per tant, la seva tradició és oral i no havia estat mai escrita"**

Natura Quasi Morta, una obra que passa al campus

✎ **CARME RIERA**
Escriptora i professora
de la UAB

LAURA MONEDERO

Amb un rostre amable de mirada intel·ligent i perspicax, Carme Riera es considera, davant de tot, professora. Durant les seves estones lliures aprofita per escriure, però constantment imagina històries per futurs llibres i quan se li acut alguna idea que li pugui ser útil se l'apunta a qualsevol lloc per no oblidar-la. Amb balades de *crooner* de fons, parlem sobre el seu darrer llibre en una cafeteria de Sabadell. *Natura quasi morta* és una novel·la negra que es desenvolupa al Campus de l'Autònoma.

Com veu que la majoria d'estudiants de Catalunya s'iniciïn a la seva obra a partir de la lectura obligada als instituts de Te deix amor la mar com a penyora?

Estic encantada. Em fa molta il·lusió que aquest llibre, que té 35 anys, es llegeixi encara. Quan el vaig escriure, jo també era jove i això es nota en el text. Mostra la meva vessant més lírica, més poètica.

Encara l'interessa mantenir un perfil de lector jove?

Sí, molt. Hi ha escoles de fora de Catalunya que llegeixen la traducció castellana de *L'estiu de l'anglès*, un dels meus últims llibres.

En quin gènere narratiu es troba més còmode?

Això depèn de l'atmosfera del que vull contar. Em puc sentir còmode amb qualsevol gènere mentre allò que vull dir em surti bé.

Li ha costat molt escriure una novel·la negra?

Sí, és un gènere que no tenia per la mà, no és el que havia fet fins aquest mo-

ment. Em feia gràcia fer-hi una incursió per veure si seria capaç de mantenir el suspens de no saber qui és l'assassí fins a l'últim moment.

Té pensat fer-ne una altra?

No, perquè és molt difícil. A mi m'agrada molt recrear la llengua i en el cas de les novel·les negres la llengua és molt funcional perquè està al servei de la trama.

Ha tingut alguna obra en particular com a referent?

Moltes, no una determinada. Vaig llegir la Donna Leon, el Larsson i la Larsson, el Mankell i alguns autors d'aquí en català i en castellà. Vaig necessitar dos anys de preparació per estudiar-ne les tècniques.

I va demanar ajuda a l'Andreu Martín.

Li vaig demanar que llegís el text perquè és un autor consagradíssim de novel·la negra. N'ha escrit més de 60, i volia que em digués si havia fet alguna falta molt horrible. Li estic molt agraïda perquè em va ajudar molt.

Al llibre hi ha un petit homenatge a Manuel Vázquez Montalbán.

Perquè era un amic, és doctor honoris causa per l'Autònoma, i perquè m'agrada molt el seu tipus de detectiu. A més, sempre que li demanava venia a fer xerrades per als estudiants de COU que volguessin entrar a l'Autònoma, encara que estigués molt ocupat.

Hi ha algun altre homenatge més subtil?

Crec que no, no ho sé. Quan el llibre surt al carrer ja no me'l torno a llegir més. M'horroritza pensar en els defectes que hi pugui trobar.

I la pintura de Georg Flegel?

No és un homenatge, és un element que em serveix per la trama, però no direm com...

Com és la preparació abans d'escriure una novel·la?

Una de les coses més importants per tal d'oferir al lector el millor que tens és

➤ "Una de les coses més importants per tal d'oferir al lector el millor que tens és la **recerca**, buscar tots aquells elements que puguin vestir el teu món literari"

➤ "Vaig anar a conèixer els **Mossos d'Esquadra** i em vaig quedar impressionadíssima amb les diferències entre la policia actual i la policia penosa de la meva època"

➤ "Els estudiants poden identificar els **indrets** de la Universitat, tot i que he canviat moltes coses perquè no m'interessava perquè la gent pogués agafar por"

la recerca, buscar tots aquells elements que puguin vestir el teu món literari. En aquest cas, vaig anar a conèixer els Mossos d'Esquadra i em vaig quedar impressionadíssima amb les diferències entre la policia actual i la policia penosa de la meva època. Vaig haver de llençar dos capítols del llibre a la paperera perquè aquests mossos són tots guapos, llestos, amb dues carreres... molt diferents de la imatge preconcebuda que en tenia.

El llibre també s'inspira en el cas real de la desaparició d'un estudiant d'Erasmus.

Sí, jo no el vaig tenir d'alumne, però sí a les seves companyes, i volia recrear l'angoixa que es va patir a classe. Malauradament, aquest noi no ha aparegut mai més. Però com que fer una novel·la sobre aquest cas em va semblar molt

poc respectuós, vaig inventar-me un personatge fictici.

No és estrany que s'hagi oblidat tan ràpidament el cas?

Un dels motius pel qual la novel·la esmenta aquest fet és per tornar a treure el cas a la llum, per si algú pot donar alguna altra notícia. Ja us podeu imaginar el pànic que va crear entre les famílies dels estudiants d'*Erasmus*. I més, quan feia poc que a Itàlia una estudiant estrangera havia estat assassinada pels seus companys de classe.

En què més s'inspira el llibre?

En els enrenous del 2008, els piquets anti-Bolonya, l'ocupació de la Facultat de Lletres...

Creu que un llibre així, que passa a la UAB, pot perjudicar la imatge de la Universitat?

M'ho vaig plantejar i vaig deixar llegir el text a dues professores perquè em diguessin què en pensaven. Em van dir que no. A més, el noi no desapareix al campus, sinó entre Barcelona i Sabadell.

I es pot veure la novel·la com una acció de propaganda de la UAB?

No en tinc ni idea. No volia fer publicitat negativa, però m'és igual si és positiva.

El llibre ens dona una visió una mica pessimista del nivell acadèmic dels estudiants...

Com a professora, he notat que en els últims temps el nivell és molt més baix que fa vint anys. Però la culpa no és vostra, sinó del sistema d'ensenyament. Els *erasmus*, sobretot els de l'est, tenen una preparació molt millor que la nostra.

Els personatges estan basats en companys de feina?

No. Potser es basen en persones més llunyanes. Recordo que una de les vegades que vaig estar a Amèrica, van expedientar a un professor perquè havia tingut una relació, quasi violació, amb una estudiant. Jo crec, sincerament, que a l'Autònoma això no passa.

Els i les estudiants s'hi poden veure reflectits?

Això ho heu de dir vosaltres! Jo vaig ser el màxim de versemblant possible. En el cas dels anti-Bolonya, podria ensenyar les octavetes que van repartir, amb el llenguatge que he reproduït al llibre ("gossos d'esquadra", "mitjans d'incomunicació"...). No volia fer falsos testimonis. Això sí, els estudiants poden identificar els indrets de la Universitat, tot i que he canviat moltes coses perquè no m'interessava que la gent pogués agafar por. Per exemple, quan l'acció passa a La Vila, la numeració dels pisos no coincideix.

Per què la protagonista té tan poc instint a l'hora d'intuir qui pot ser l'assassí?

És una mena de joc. Si els detectius són d'una manera, a mi m'agrada fer-ho d'una altra. També és peculiar el fet que sigui una dona, ja que la majoria dels grans detectius són homes.

Fins a quin punt és crítica amb els seus escrits?

Ho sóc molt. Intento fer-ho el millor possible i corregeixo força. El que passa és que els llibres no s'acaben fins que no te'ls prenen, perquè no pararies mai de corregir.

En què creu, en les musses o en el treball dur?

En les dues coses. Per començar a escriure has de tenir una mena de bombeta que s'encén, però després és feina.

Quina mena de feed-back té amb els lectors i les lectores?

Em fan arribar les seves opinions i m'agraden, fins i tot quan són dolentes. També m'envien escrits, en especial els meus alumnes, i jo sempre els ajudo amb tot el que puc. El que passa és que jo no sóc crítica, sóc escriptora, que és molt diferent. També faig servir Facebook, sobretot amb els estudiants.

 **Laura Mas
Ricard Nolla**

 "Hi ha escoles de fora de Catalunya que llegeixen la traducció castellana de **L'ESTIU DE L'ANGLÈS**, un dels meus últims llibres"

L'ús i l'experimentació amb animals és un fet a la nostra Universitat. El debat sobre la legitimitat moral d'aquests experiments i el tractament dels animals que s'utilitzen per a la docència està d'actualitat. Mentre l'associació animalista Libera creu que no és necessària, des de l'Autònoma s'assegura que els processos s'estan reduint i millorant constantment.

La mirada d'una vaca del servei de **GRANGES**.

LAURA MONEDERO

Experiments amb animals: necessaris o evitables?

Lluís Ferrer Caubet és exrector de la UAB i un ferm defensor del benestar dels animals. Com a catedràtic en Veterinària considera que la Universitat ha pres el camí correcte i que "pràcticament no s'utilitzen animals en la docència" perquè "hi ha altres alternatives didàctiques i animals

malalts de l'Hospital Clínic Veterinari per ensenyar als alumnes". Així, Ferrer afirma que, almenys a Veterinària, són molt sensibles amb aquest tema.

"Una altra història", diu Ferrer, és la investigació. A diverses facultats, sobretot a ciències, s'utilitzen petits animals com ratolins per experimentar sobre

l'efecte de medicaments humans. El catedràtic creu que hi ha processos necessaris, "com les proves que es fan sobre conills per elaborar fàrmacs que baixin la pressió ocular". Malgrat que alguns experiments es podrien evitar, Ferrer diu que la clau està en reduir al mínim possible el patiment dels

juny 2011

el camí
pus 20

➤ A vàries facultats, sobretot a Ciències, s'utilitzen petits animals com els ratolins per experimentar **l'efecte de medicaments**

➤ La **qualitat de vida** dels animals que viuen a l'Autònoma és digna segons els professionals, però insuficient per les associacions animalistes

➤ Una eina per millorar el benestar dels animals usats per a l'experimentació és la de les conegudes tres R: **Refinar, Reduir i Reemplaçar**

➤ Un dels **RATOLINS** amb què compta la UAB.

ARXIU

animals. "Això és possible avui en dia amb ansiolítics i analgèsics", detalla.

Investigació: les tres R i el procés d'aprovació

Segons el president del Comitè d'Ètica, Josep Santaló, una eina per millorar el benestar dels animals usats per a la experimentació és la de les conegudes tres R: Reduir (el nombre d'animals), Reemplaçar (buscar altres alternatives) i Refinar (que les tècniques siguin les més adequades). A tal efecte, es porta a terme un procés complex que s'inicia amb la creació d'una iniciativa o projecte per realitzar pràctiques, tant des de docència com de recerca, per part del professorat. Aquest propòsit, a la vegada, està subjecte al Reial Decret

1201/2005 sobre la protecció dels animals utilitzats per experimentació i altres fins científics. Es presenta al Comitè d'Ètica, que immediatament envia un assessor especialitzat en benestar animal perquè estudiï el cas i el repassi amb detall. Un cop aquest pas s'ha realitzat i s'han aplicat les modificacions que l'assessor proposa, es presenta a la reunió mensual del comitè i, finalment, s'aprova. No obstant això, hi ha casos que encara van més enllà ja que, per la seva complexitat, també han de ser aprovats des de la Generalitat de Catalunya, que té en compte la posició del Comitè d'Ètica.

El comitè empra diversos criteris a l'hora d'aprovar un nou experiment o modificar-ne una part. Un d'ells és que la proposta sigui el màxim d'ajustada

possible, tant pel que fa a l'interès com al disseny. És a dir, que sigui coherent. Un altre criteri és que vetlli pel màxim confort dels animals i que el personal investigador que presenta les iniciatives estigui autoritzat per realitzar els experiments. Santaló explica que la majoria de vegades les iniciatives inicials s'han de modificar, tot i que sovint s'acaben aprovant.

Malgrat tot, l'associació animalista Libera, constituïda el 2004 a Barcelona, segueix denunciant l'experimentació en animals. Helena Escoda és coordinadora de la delegació de voluntaris de Libera constituïts recentment com a associació universitària de la UAB. Escoda afirma que la majoria d'experiments en animals no serveixen per a res, "perquè les malalties són diferents en les per-

➤ Gosses climatitzades

Els gossos de la canera de la UAB són de la raça Beagle. Segons Libera, la preferida en laboratoris perquè són dòcils i petits. Efectivament, a la nostra Universitat els cànids serveixen per a fer alguna exploració no dolorosa relacionada amb la docència. Això vol dir que se'ls utilitza per ensenyar als alumnes de Veterinària, per exemple, a fer una exploració. D'aquesta manera aprenen anatomia.

En qualsevol cas, els seus cuidadors afirmen que els cans estan molt ben tractats. Cada gàbia té quatre metres quadrats i ventilació controlada. Així mateix, estan equipades amb terra radiant i una zona elevada pel repòs dels animals. A més, les instal·lacions compten amb dos patis exteriors de 90 metres quadrats, on els gossos poden fer exercici diari.

sones". Aquest és el cas d'unes proves que s'han fet recentment en ximpancés per tractar la malaltia de l'VIH, "sense cap resultat" perquè el virus no actua igual en aquesta espècie. Un altre exemple, "és l'Aspirina, mortal per als animals i beneficiosa per als humans", afegeix. Libera creu que a la UAB encara s'empren massa animals.

Pel contrari, en el que sí coincideixen l'associació Libera i professors com Ferrer, és que la majoria d'experiments no tenen finalitats mèdiques sinó militars. Degut a l'estricta secret d'Estat, es coneix poc sobre aquestes investigacions, però se sap que es prova l'efectivitat de gasos tòxics i armes. Es fan aquests experiments a la nostra Universitat? Segons Ferrer, estan prohibits als Estatuts de l'Autònoma, però al

ser secrets seria impossible afirmar amb certesa que mai no s'han dut a terme.

El Servei de granges i els camps experimentals

El Servei de granges i camps experimentals és una unitat de suport a la docència pràctica des d'on es realitzen assajos i experimentació amb animals i plantes. En total, hi ha tres vaques, 50 cabres, 250 ovelles de tres races diferents i deu bures. En alguns moments puntuals, el Servei de Granges també té "porcs, vedells, pollastres i gallines", segons detalla José Luís de la Torre, un dels membres d'aquest servei. Amb aquests animals, "es treballa en docència, per a les pràctiques d'estudiants i en la recerca, majoritàriament pel que

fa als comportaments, l'alimentació i el benestar per al bestiar".

Tot i que un rumor molt estès és que les vaques porten terribles cremalleres a l'estómac, des de l'Hospital Veterinari es nega que se'ls faci mal, més aviat al contrari, ja que aquest procediment accelera el temps de curació si tenen algun problema estomacal.

La qualitat de vida dels animals que viuen als estabularis, doncs, és digna però insuficient pels animalistes que es queixen dels espais que, malgrat que s'ajusten a la normativa vigent, "no permeten als animals una vida i uns moviments naturals".

➤ **Sílvia Alarcón**
Marina Caubet

Llums i ombres del Consell d'Estudiants

Arran de la creació del Consell d'Estudiants de les Universitats Catalanes (CEUCAT) i el Consejo d'Estudiantes Universitarios del Estado (CEUNE), l'Autònoma es veu forçada a constituir un Consell d'Estudiants de la UAB, ja que és l'única universitat pública catalana que encara no té aquest òrgan.

El delegat d'estudiants Joan Lluís Pérez Francesch és l'encarregat d'impulsar aquest projecte. En una entrevista ens comenta les claus del procés de creació del Consell d'Estudiants, que són: institucionalitzar el moviment estudiantil i deixar de ser l'única universitat pública sense aquest òrgan.

Segons Pérez Francesch, l'objectiu del Consell és permetre que els estudiants tinguin un sentiment de pertinença cap a la Universitat. Considera que actualment hi ha una manca d'institucionalització i que la creació d'aquest òrgan permetrà vertebrar el moviment estudiantil i vincular-lo als òrgans de govern ja existents.

Encara a mig procés de creació, la composició i funcionalitat del Consell no estan definides. Però mentre que els estudiants voldrien un òrgan amb poder vinculant, el Delegat afirma que "la decisió darrera no pot recaure en el Consell d'Estudiants sinó en els òrgans de la Universitat, el Consell ha de fer propostes".

Per la seva part, els estudiants aplaudeixen la creació del Consell però discrepen en la seva forma i en com s'està portant a terme el procés, ja que el consideren mancat d'informació. Ens ho expliquen Oriol Ibàñez i Andreu Espínola, membres d'ÈPICA,

LAURA MONEDERO

➔ El delegat Joan Lluís Pérez Francesch amb **ESTUDIANTS** de la UAB.

➔ L'alumnat es queixa

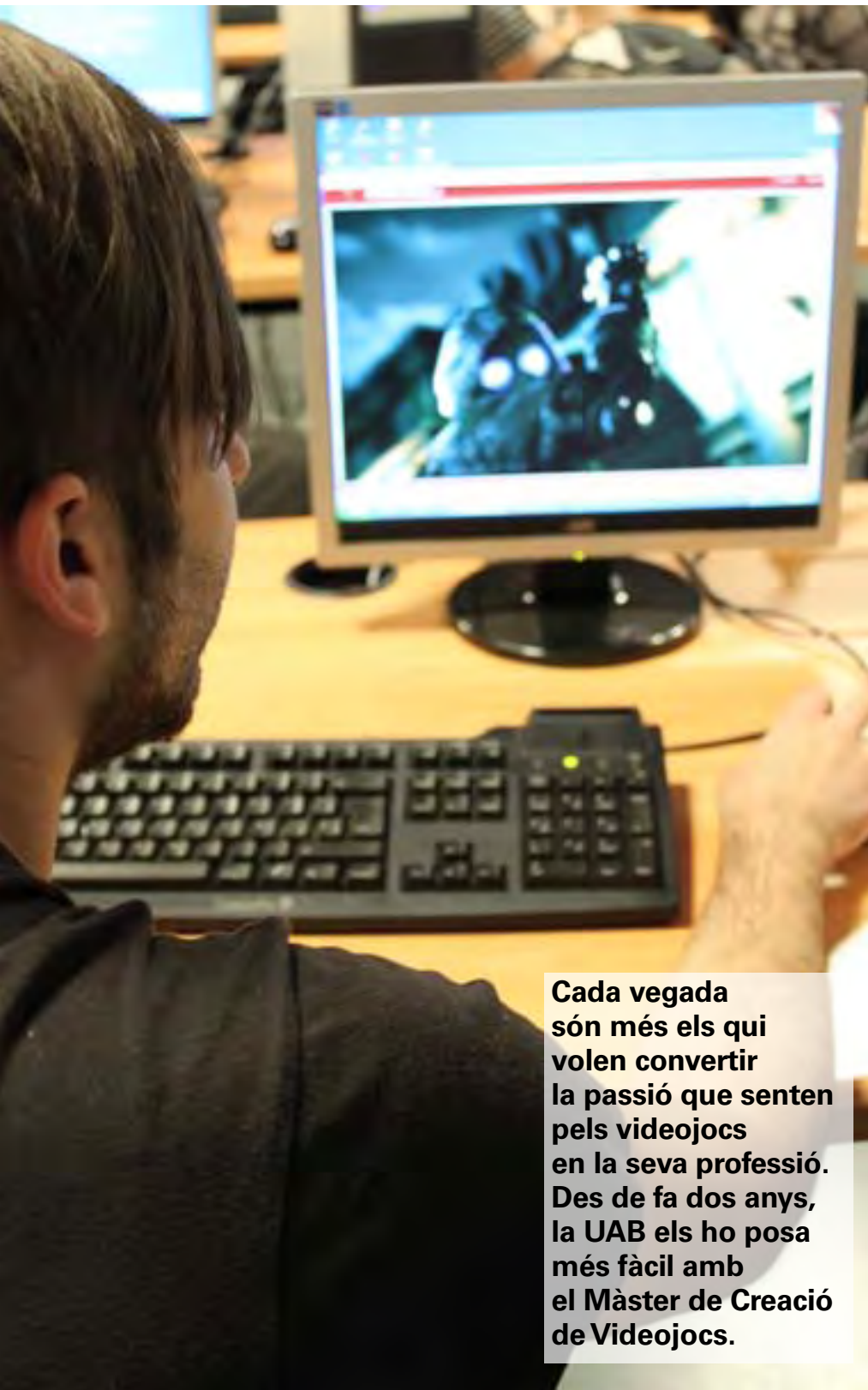
Els entrevistats suspenen la gestió del procés per part del Rectorat. Carlos Pérez considera que ha estat una consulta puntual i confia que hi hagi noves ocasions per exposar demandes. Xavi Abad afegeix que ha mancat informació. Oriol Ibàñez opina que primer cal un Consell d'Estudiants per centre i després vertebrar-ho en un òrgan conjunt. Andreu Espínola creu que faltava un calendari clar.

Carlos Pérez i Xavi Abad, membres d'Estudiants UAB.

En relació a la capacitat del Consell per aglutinar el moviment estudiantil, Carlos Pérez creu que és poc probable i que pot haver tensió per part de la Coordinadora d'Assemblees de Facultat, ja que, segons ell, poden entendre que s'envaeix el seu espai. En canvi, els dos membres d'ÈPICA consideren que aquestes diferències es poden salvar i aconseguir una bona convivència.

➔ **Gemma Domínguez**
Laia Nonell

De l'afició del jugador a la professionalització del creador

Cada vegada són més els qui volen convertir la passió que senten pels videojocs en la seva professió. Des de fa dos anys, la UAB els ho posa més fàcil amb el Màster de Creació de Videojocs.

La indústria dels videojocs té ja una facturació superior a la d'altres sectors també vinculats a l'entreteniment, com la música o el cinema. Només els jocs socials, és a dir, aquells videojocs, com els que ofereix Facebook, en què els usuaris interactuen entre si, facturaran 3,5 milions d'euros el 2015.

El creixement de la indústria ha anat acompanyat d'un augment de l'oferta formativa i, a Catalunya, ja són tres les universitats que ofereixen màsters sobre creació de videojocs. La UAB s'hi va adherir fa dos anys a partir de la iniciativa d'uns professors de l'Escola d'Enginyeria i d'un grup d'exalumnes d'Enginyeria Informàtica que havien cursat el màster de videojocs de la Universitat Pompeu Fabra.

En opinió d'Enric Martí, coordinador del Màster de Creació de Videojocs de la UAB, l'èxit de la indústria es deu a la interacció que ofereix el producte: "El cinema és un mitjà en què l'usuari és passiu, però la gent vol, cada vegada més, participar, ser protagonista i decidir. Els videojocs ofereixen històries i personatges com a les pel·lícules però, a més, fan que l'espectador tingui la sensació que controla el que passa, i això l'atrapa".

El màster agrupa alumnes amb estudis molt diversos

Ja fa quatre anys que la UAB ofereix un curs de lliure elecció sobre programació de videojocs. Al veure l'èxit que tenia i la gran demanda que generava, es va decidir apostar per la creació d'un màster propi. En l'edició d'aquest any hi ha dotze alumnes cursant-lo. Tots ells tenen perfils molt diferents: n'hi ha que han estudiat Telecomunicacions, d'altres que han fet Belles Arts, i també n'hi ha que venen d'Enginyeria Informàtica o de Comunicació Audiovisual.

LAURA MONEDERO

LAURA MONEDERO

➡ Les classes s'imparteixen a les tardes a l'Escola d'**ENGINYERIA**.

➡ El màster ofereix **dos plans d'estudis**, un de programació i un altre de disseny, i segueix la manera de treballar de les empreses del sector

➡ "El videojoc té encara l'estigma de ser un **joc de nens**, igual com passava amb el còmic als anys 80"

La varietat d'estudiants pel que fa a la seva formació prèvia es correspon a la realitat de la indústria, on treballen tant persones de la branca artística com especialistes de la vessant tecnològica. El màster de la UAB vol ser fidel a la manera com es treballa a les empreses del sector i, per això, ofereix dos plans d'estudis complementaris entre si: un de programació i un altre de disseny. D'aquesta manera, es poden agrupar els alumnes dels dos itineraris i, en equips, dissenyar un videojoc.

La docència està enfocada al món laboral

L'objectiu últim del màster és que els alumnes puguin crear un prototip que els serveixi com a carta de presentació a les empreses del sector. "La nostra intenció és facilitar l'entrada dels i les estudiants al món professional",

explica Jordi Arnal, coordinador de l'itinerari tecnològic. I és que tot i que la indústria està dominada per Japó i, cada vegada més, Estats Units, Espanya també hi troba el seu lloc. "A nivell mundial hi ha unes grans empreses que dominen els grans productes del mercat, però a Espanya s'estan fent productes menys coneguts que també s'estan venent molt bé", afegeix Martí.

El que té més sortida, ara per ara, són les aplicacions per a telefonia mòbil, ja que els costos d'entrada a aquest mercat no són tan elevats. Tot i això, el gran problema de la indústria al nostre país és, segons el coordinador del màster, que "falta un pal de pallar fort que centralitzi les idees de les petites empreses i les impulsi internacionalment".

Però malgrat la creixent demanda de formació en aquest àmbit i els milions d'euros que mou la indústria,

✎ **SERGI VALLS,**

**Enginyer informàtic
(24 anys)**

"El màster m'ha permès encaminar-me cap al sector dels videojocs, que sempre m'havia interessat. Estic aprenent molt, tot i que com més descobreixes d'alguna cosa, més lluny et veus de saber-ne".

✎ **ALBERT RAMÓN LÓPEZ,**

**Batxillerat artístic
(25 anys)**

"Sempre havia jugat a videojocs, però mai havia pensat que podria arribar a crear-los jo mateix. El meu somni és treballar en aquesta indústria".

✎ **ANDREA FERNÁNDEZ,**

**Enginyera informàtica
(23 anys)**

"Sóc de Galícia i he vingut expressament a aquesta Universitat per fer el màster de videojocs. Vaig triar la UAB perquè ofería uns preus més econòmics que la Pompeu Fabra. Estic molt contenta amb la meua elecció".

✎ **JOSÉ MANUEL JARQUE,**

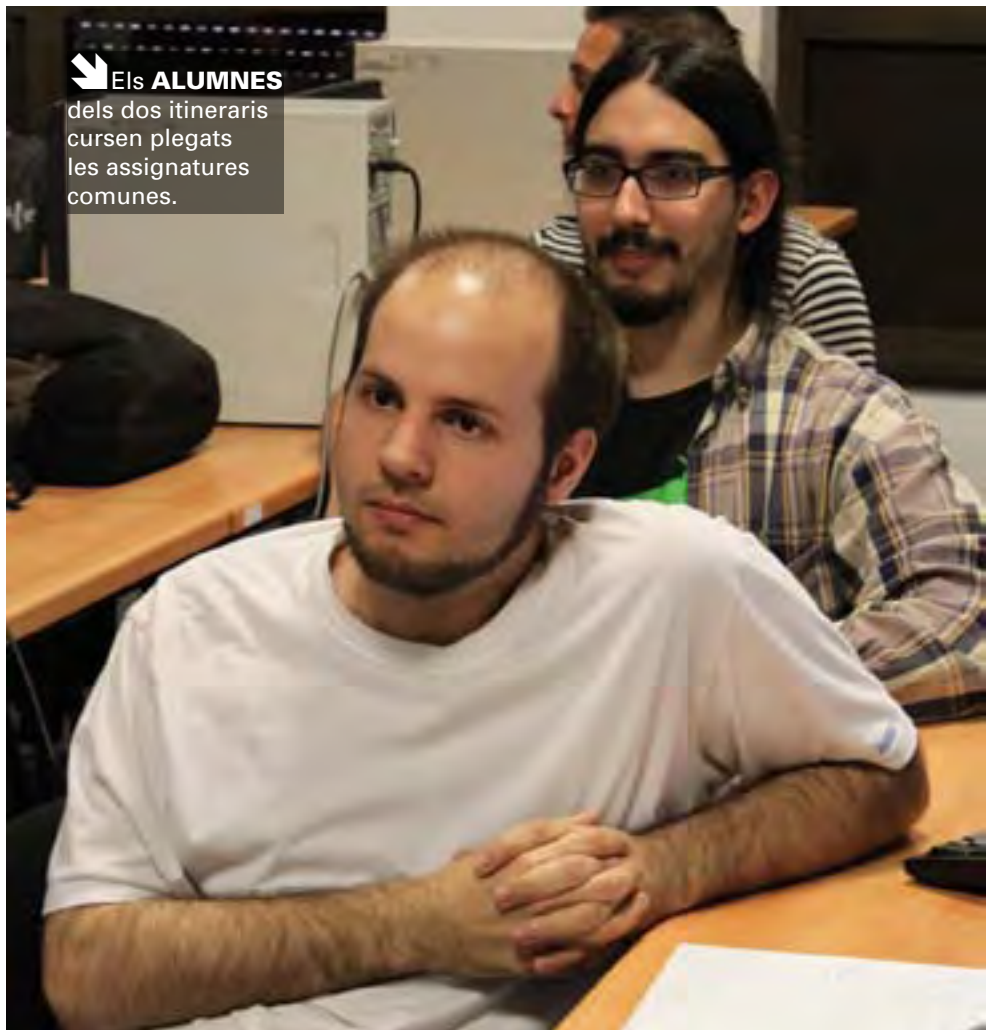

**Periodista i professor
de la UAB (34 anys)**

"La indústria dels videojocs ofereix moltes oportunitats per als qui som del món de la comunicació. Mai he jugat, però crec que són un producte cultural interessant i tenia curiositat per conèixer-los. M'agradaria dedicar-m'hi".

Els ALUMNES
dels dos itineraris
cursen plegats
les assignatures
comunes.

LAURA MONEDERO

Martí considera que "el videojoc té l'estigma d'entreteniment infantil, igual com el tenia el còmic als anys 80". A diferència de França, on es va plantejar el videojoc com un producte cultural, a Espanya se'l veu perjudicial per al jovent. "Ara estan veient tots els diners que mou i estan començant a invertir, però no creuen en el producte", opina Arnal. Segons els professors, les universitats no acaben d'apostar fort per la formació en la creació de videojocs perquè se'n té una visió pejorativa. "Ara que hi ha crisi, invertir diners públics en el que es veu només com un joc, i a sobre per a nens petits, no està ben vist socialment", explica Martí.

No obstant això, els professors asseguren que la tecnologia dels videojocs pot tenir aplicabilitat en molts àmbits. "El videojoc té una part lúdica, però

també permet oferir uns continguts. Es pot utilitzar el joc per ensenyar i instruir d'una manera més àgil i interactiva", defensa Martí. De totes maneres, el format del videojoc pot prescindir del component d'entreteniment. "Ara que s'han implementat les aules 2.0, el videojoc pot ser perfectament una manera de dur els continguts a l'alumnat, no necessàriament de manera divertida, però sí interactiva", exposa Arnal. Els dos enginyers estan d'acord que amb la tecnologia dels videojocs és més fàcil arribar a tota la generació dels nadius tecnològics. Qui sap si aquest producte, que de moment encara s'associa a les criatures i a la diversió, canviarà la metodologia docent.

Marta Delcor

Crònica

Marina Caubet

La colònia mallorquina es mobilitza

Són les nou del matí d'un diumenge de maig. La majoria de joves aprofiten per dormir una mica més que de costum després de la nit del dissabte. Però 40 mallorquins que viuen a Barcelona matinen per voluntat pròpia. L'Obra Cultural Balear els ha convocat en el marc de la campanya *Mallorca m'agrada* per gravar un *lipdub* a la ciutat comtal. I és que després de l'exitosa participació de gairebé tots els pobles de Mallorca, en què els ciutadans s'han mobilitzat per fer uns vídeos, només quedava aglutinar la nombrosa colònia d'estudiants que viuen a Barcelona.

L'objectiu dels *lipdubs* és gaudir, fer pinya i pujar l'autoestima dels mallorquins, malmesa últimament per tòpics sobre l'illa que no reflecteixen la realitat: Mallorca té moltes coses bones i així ho demostra el jovent.

A dos quarts d'onze, ja han passat per nombrosos pisos estudiantils. Era l'estructura bàsica del *lipdub*: gravar pis per pis tots els i les estudiants de Mallorca tot ballant i cantant la cançó *Wa Yeah!* dels Antònia Font. Amb una càmera casolana i moltes ganes i energia, s'intenten recrear alguns escenaris típics, amb samarretes del Real Mallorca, galetes Quely, gin Xoriguer, o maletes de viatge –quelcom que els estudiants de les illes fan

molt i molt sovint. Altres elements per decorar: unes targetes gegants del carnet d'identitat amb residència a les illes, la T-10 i, sobretot, molts capells i instruments de música per amenitzar el *lipdub*.

A les onze, ja es graven els exteriors a Lesseps. "Ara tots avançam cap a la càmera i abans na Núria fa una acrobàcia", indica Carme Kellner, una de les coordinadores. La gent del voltant ho observa amb curiositat i una rialla a la cara.

És el migdia i fa una calor asfixiant, però encara falta l'escena final. Sorgeix la idea d'improvitzar una glosa. "Farem tres grups: els que vulguin cantar-la, els que vulguin ballar *Ball de Bot*, i els que no sàpiguin fer res, que se situaran darrera fent mamballetes". No cal repetir la presa. Ha sortit bé a la primera. Després de la feina ben feta, tots plegats se'n van a dinar –no de sopes mallorquines sinó de wok-. Al final, la glosa improvisada va ser "Mallorca terra estimada / Encara que estiguem lluny / No deixam de pensar en tu / I deim Mallorca m'agrada".

➤ **L'objectiu del 'lipdub' és gaudir, fer pinya i pujar l'autoestima del col·lectiu**

La Biblioteca de Socials: hospici de noctàmbuls

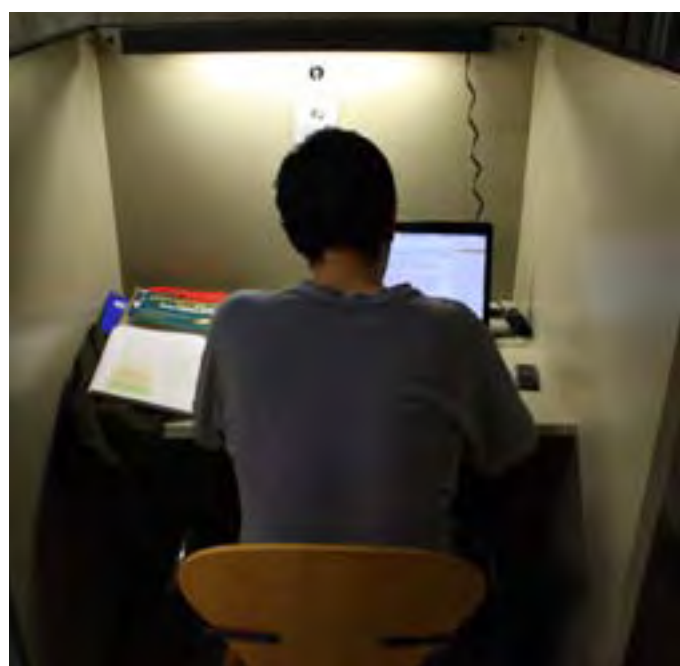

Text i fotos:
Arnau Margenet i Ricard Nolla

És mitjanit. Fent un tomb per la Universitat, ja no hi queda gairebé res d'allò que, hores abans, es feia inequívoc als sentits: el paisatge sonor que componsa la gent circulant amunt i avall, les

converses esquitxades, la xerinol·la, com un enrenou vital que sempre hi és; ara no hi és. El silenci és absolut, l'aire, sec, la quietud, total... Si t'ho fas venir bé, ben bé podries ser part d'un escenari apocalíptic, d'un poblat abandonat sota l'escomesa d'un virus devastador o –posats a fer– d'un pla estudiantil que minimitza els somnis.

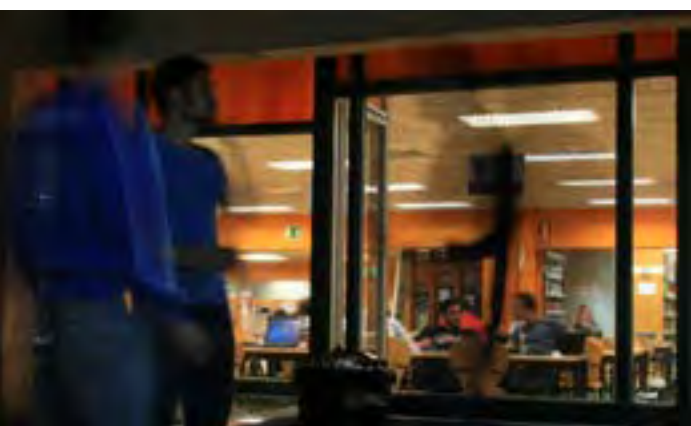
Si un s'hi fixa, però, des del centre de la plaça Cívica, en direcció a la Facultat de Ciències Socials, enmig de la foscor, es pot albirar una claror, un senyal de vida. Es tracta, en efecte, de l'edifici que acull l'ininterrompuda Biblioteca de Socials de la UAB: oberta les 24 hores del dia, 365 dies de l'any. Sempre. A tothora. Una mena de

santuari on l'estudi és llei canònica i on la nit es conjura a les delícies del silenci monàstic, al caliu de la gent i la llum artificial, als ulls ganduls i al pas alentit de les hores. És, sobretot, hospici de noctàmbuls: estudiants que pernocten a fi d'engolir –tot sovint, per raons que s'oposen entre si– el coneixement universal.

Perquè de noctàmbuls, segons hem pogut comprovar, n'hi ha de diversa mena: d'eventuals, de ressagats, d'assidus, de misantrops, d'apressats, de nouvinguts... És el cas d'en Dídac Pérez, que en el seu primer any com a universitari, ja és un habitual de l'estudi nocturn. "M'agrada venir per la nit a la Biblioteca de Socials perquè

és un lloc molt tranquil. Només m'hi falta un sofà", bromeja. I és que per a alguns, la Biblioteca de Socials és un temple on hi cal anar a combregar de manera regular per no perdre l'esma. Per a altres, en canvi, és un purgatori on, en moments d'urgència, un s'hi ha de deixar caure si no vol veure posposat el seu futur més immediat. Com la

Laura Jiménez, mare de dos filles, que en la nocturnitat de la UAB hi troba la pausa necessària per tal de preparar les oposicions de mossà d'esquadra. "La setmana que ve m'examino!", confessa, tot ventant un cafè calent.

No hem d'oblidar que, en el fons, els noctàmbuls també són humans. No són maquinària, ni energúmens que es

fonen sota la llum diürna. Tenen sentiments, inquietuds i necessitats, com tu i com jo. Per això, de tant en tant, han d'agafar aire, sortir a prendre la fresca, un cigarret, un cafè... desconnectar. És per això que a vegades se'ls pot veure passejar per les proximitats de l'edifici, aparentment distesos, com embadalits, xarrupant un cafè fumejant. Però no us

els creieu, no us deixeu ensarronar. Tan sols és una petita treva que es permeten, perquè en pocs minuts tornaran a asseure's, a entaforar el nas entre els apunts, a repassar allò repassat, a assumir les subtilitats de l'epistemologia universal, amb estoïcisme i trempera! I potser, només si cal... s'aclofaran a la cadira i faran una becaïneteta.

Un perfil especial sense compte a Facebook

➤ RAQUEL ANDRÉS

Estudia Periodisme i Estudis d'Àsia Oriental i ha publicat 'Los Ángeles no tienen Facebook'

LAURA MONEDERO

Menja lentament i parla amb parsimònia, gairebé com si mesurés cada cullerada, cada paraula. En canvi, diu sempre el que pensa i assegura que es guarda poques coses per a ella. La Raquel Andrés desprèn naturalitat i espontaneïtat. Parla amb franquesa i s'enrojola quan no sap què dir. "Escric millor del que parlo", confessa. Sembla no tenir pressa, com si caminés perduda, sense rumb, amb tot el temps del món per endavant. Però amb prou feines para quieta en tot el dia: està cursant les últimes assignatures per llicenciar-se en Periodisme i en Estudis d'Àsia Oriental i està escrivint dues noves novel·les. Només té 22 anys.

La Raquel és alacantina però va venir a estudiar a l'Autònoma. Va ser

precisament a La Vila Universitària, dinant amb el seu xicot, on li va sorgir la idea del seu primer llibre. Comentant que tothom al seu voltant tenia un compte a Facebook, se li va ocórrer d'escriure un assaig sobre el fenomen de les xarxes socials.

I així es va gestar, en menys d'un any, *Los ángeles no tienen Facebook*. Té clar, però, que no tornarà a escriure amb pressa ni sobre temes d'actualitat. "Vull temps per pensar i reflexionar sobre allò que escric, trigui cinc anys, o en trigui vint", assegura.

Ella no és un àngel, però tampoc en té, de Facebook. Diu que és massa mandrosa com per dedicar-se a penjar fotos i comentar les dels seus amics. A més, a través d'una xarxa social no pot apreciar "les mirades, els gestos i els somriures" que tant li agrada observar.

I, en qualsevol cas, li trauria temps per gaudir de la seva passió: llegir. "En les èpoques de més estrès sempre necessito que acabi tot per poder dedicar una tarda sencera a llegir", confessa.

També li fa mandra vestir-se a la moda i no suporta anar de botigues. Tot el que duu posat és roba que li han regalat. Però a l'hora d'escriure, totes les mandres queden vençudes. Encara se sorprèn a si mateixa d'haver obert un bloc i actualitzar-lo cada setmana.

Quin és el seu futur idíl·lic? Viure en una casa de camp, enmig de la muntanya, amb estable i hort, i dedicar-se a escriure. Ara per ara, li falten la casa i els animals, però res li treu la passió per escriure.

➤ Marta Delcor

Postgrau UAB 2010/11

l'encertaràs

Més de 500 màsters, diplomatures de postgrau i doctorats
per fer un pas endavant en el teu futur professional.
Més de 500 opcions per encertar.

www.uab.cat/postgrau

